

Dr. Lothar Gassmann a Reformáció ma – 95 tétel az egyház és a társadalom helyzetéről irat kezdeményezője.

A tételeket 1996. október 27-én szögezték ki a wittenbergi vártemplom úgynevezett „tételkapujára” a Megtérésre és vitára való felhívás címmel tartott előadás során.

Az aláírók között szerepel az Evangélikusok Közössége az Evangéliumért (EKE).

REFORMÁCIÓ MA

95 tétel az egyház és a társadalom helyzetéről

A tételek sorrendje

Felhívás megtérésre

A társadalom jelenlegi helyzete

Az egyház csődje

A Biblia feladása

Az Istenről szóló bibliai tanítás felbomlása

A Jézus Krisztusról szóló bibliai tanítás felbomlása

A bűnről és megváltásról szóló bibliai tanítás felbomlása

Idegen szellemek behatolása az egyházba

Az egyház szekularizációja (elvilágiasodása)

A hívők magatartása a jelen itélettel szemben

Ragaszkodás a missziói megbízatáshoz

Az egyházból való kilépés kérdése

Az egyház reformációjának alapjai

Igazi és hamis egység

A teológia megújulása

Az egyházi fegyelem gyakorlása

Az egyes hívők megbízatása

Az egyház megbízatása

Az állam és a társadalom megbízatása

Előrettekintés

TÉTELEK

Felhívás megtérésre

1. Ha Urunk és Mesterünk, Jézus Krisztus azt mondja: „Térjetelek meg, mert elközelített a mennyek országa” (Mt 4,17), akkor nyilván azt akarja, hogy a hívő ember egész élete megtérés legyen.

2. Ez a megtérés új gondolkodással és az eddigi magatartás fölötti szomorúsággal kezdődik mind az egyénekben, mind az egész egyházban.

3. Ha a megtérés komoly, akkor ez mind az egyént, mind az egyházat arra indítja, hogy meggyűljön és elhagyja a helytelen magatartást, a bűnt, nem a maga erejéből, hanem Jézus Krisztus kegyelme és ereje által.

4. Isten a megtérőnek *bűnbocsánatot és új kezdést* ígér. „Ha majd bezárom az eget, és nem lesz eső, vagy parancsolok a sáskáknak, hogy leegyék a földet, vagy ha dögvészt bocsátok népemre, de megalázza magát népem, amelyet az én nevemről neveznek, ha imádkoznak, keresik az én orcámat, és megtérnek gonosz útjaikról, én is meghallgatom a mennyből, megbocsátom vétküket, és meggyógyítom országukat.” (2Krón 7,13–14)

A társadalom jelenlegi helyzete

5. Napjainkban az emberek sokféle bűnben merültek el, mint például: istentelenség, gőg, szeretetlenség, okkultizmus, engedetlenség, magzatelhajtás, erkölcstelenség, házasságtörés, homoszexualitás, kábítószerrel való élés, hazugság, fősvénység és rablás (2Móz 20,2–17; Róm 1,18–31; 1Kor 6,9–10; Gal 5,19–21).

6. Kétségtelen, hogy ilyen bűnök mindenkor léteztek, ma azonban közülük a legtöbbet nyíltan eltűrik, sőt piedesztálra emelik. „Nemcsak maguk cselekszik ezeket, hanem azokkal

is egyetértenek, akik ilyeneket művelnek.” (Róm 1,32)

7. Sok államban azokat a *törvényeket*, amelyek megtiltották az istenkáromlást, pornográfiát, magzatelhajtást, eutanáziát (gyógyíthatatlan betegek megölését), homoszexualitást, kábítószer-élvezetet és más hasonló bűnöket, már nem veszik komolyan, vagy el is törölték.

8. Az a társadalom, amely eltűri, sőt nyíltan támogatja azokat a cselekményeket, amelyekre a Szentírás azt mondja: „bűn” vagy „utálatos” Isten előtt, saját sírját ássa. Megérett az ítéletre. „Az igazságosság felmagasztalja a népet, a bűn pedig gyalázatukra van a nemzeteknek.” (Péld 14,34)

9. Napjainkban számos nemzet hasonlít a Római Birodalomhoz bukása előtt. Szétesésének belső oka az *erkölcsi romlás* volt.

10. Csak idő kérdése, és azok az állami és társadalmi rendszerek, amelyek napjainkban megvetik Isten törvényét, *össze fognak omlani*.

Az egyház csődje

11. Ebben a helyzetben mind a helyi gyülekezeteknek, mind a nagy egyházaknak világszerte komolyan kellene venniük azt a megbízatásukat, hogy „világosság” és „só” legyenek, és így szegüljenek szembe ezzel a negatív folyamattal (Mt 5,13–16; Róm 12,2; Ef 5,11).

12. Ha ezt nem teszik, Isten ítélete sújtja őket éppúgy, mint a *hűtlen őrállót*: „Ha azt mondom a bűnösnek, hogy meg kell halnia, és te őt nem figyelmezteted, és nem szólsz neki, figyelmeztetve a bűnöst, hogy ne járjon bűnös úton, és így életben maradjon: akkor az a bűnös meghal ugyan bűne miatt, de a vért tőled kérem számon.” (Ez 3,18)

13. Az egyházon belül egyes személyek és csoportok bátran harcolnak ugyan a korszellem ellen, de az egyház mint egész igen sok országban egyre jobban elszakad a rendeltetésétől: nem hirdeti az evangéliumot, és nem védelmezi Isten törvényét.

14. A korszellem ideológiáinak kiszolgáltatottan az egyház *elveszíti tájékozódási képességét*.

15. Az irányát vesztett egyház *nem tud irányt mutatni* az egyes embereknek sem.

A Biblia feladása

16. Az irány nélkülség a minden hit és ismeret alapjának, a Bibliának feladásával kezdődött.

17. Még ha külsőképpen használja is az egyház a Bibliát, gyakran aláveti az ember öntelt értelme zsarnokságának, amellyel ízekre szedi tartalmát, és tagadja az ige Istentől való ihletettségét.

18. Joggal imádkozott így Nikolaus Ludwig von Zinzendorf: „Ha a Te igéd nem érvényes, akkor ugyan min alapuljon a hit? Engem nem érdekelnek a világok ezrei, csak a Te igéd fontos nekem.”

19. Az egyház a reformáció nézőpontjából „Isten igéjének a teremtménye”. Ha feladja Isten igéjét, megszűnik egyház lenni.

20. Ha Isten igéjét feladják, senki ne csodálkozzék annak következményein. Mert az Isten igéjének feladását nyomon követi az ige tartalmának feladása, azaz a bibliai tanítás és a bibliai életvitel felbomlása.

Az Istenről szóló bibliai tanítás felbomlása

21. A bibliai tanítás felbomlása a biblikus istenismeret felbomlásával kezdődik. A Szentírás világos, érthető tanításával szemben sok „teológus” tagadja vagy a felismerhetetlenségig félremagyarázza Isten hármasságát, az ő mindenhatóságát, szentségét és igazságosságát.

22. Akik tagadják, hogy a Bibliában levő csodák és próféciák valóban megtörténtek, vagy még meg fognak történni, Istenből „erőtlen elvet” csinálnak, jelképesen szólva „kar és láb” nélküli figurát. Az ilyen „isten” ember alkotta bálvány, a racionalista filozófia istene, nem pedig „Ábrahám Istene, Izsák Istene és Jákób Istene és Jézus Krisztus Atyja” (Blaise Pascal).

A Jézus Krisztusról szóló bibliai tanítás felbomlása

23. Számos „teológus” jelenti ki napjainkban, hogy Jézus Krisztus *csupán ember* volt, szociális forradalmár, békeprédikátor, szabadító vagy valami efféle, de nem Isten. Továbbá: nem született szüztől, nem támadt fel test szerint a halálból, nem ment fel a mennybe, és nem jön vissza – szintén testben – egykor majd hatalomban és dicsőségben. Még tovább: kereszten való halálával nem tudott megváltani bennünket a bűneinkből. Megállapítható, hogy a híres eretnek, Arius, akit elítéltek a Kr. u. IV. században, jobban tanított, mint sok mai „modern teológus”, mert ő még Jézust a „*természetfölötti Logosnak*” (Ige) tartotta, nem pedig pusztán embernek. De a történelemből tudjuk, hogy minden tévtanítás növekvő tendenciát mutat, ahogyan az idő múlik.

24. Mindazzal szemben, amit Arius és amit sok „modern teológus” mond, Jézus Krisztus nem csupán ember, nem Isten teremtménye, hanem egyszerre igazi ember és igazi Isten, Isten örök Fia. Ez azt jelenti, hogy ő maga Isten, a Szentháromság második személye. „*Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg Isten Fia, az élet sincs meg abban.*” (1Jn 5,12; 1Jn 2,22; 1Jn 4,2–3)

A bűnről és a megváltásról szóló bibliai tanítás felbomlása

25. Ahol a Krisztusról szóló bibliai tanítást megüresítik, ott üressé lesz a bűnről és a megváltásról szóló tanítás is. Mert az „erőtlen” Krisztusnak hogyan is lenne hatalma megváltani bennünket a bűntől, a haláltól és az ördögtől?

26. Ennek következménye vagy az, hogy a bűnt ártalmatlannak tekinti az ember, és tagadja Isten parancsolatainak érvényességét, vagy pedig az, hogy a megváltás részben vagy egészben az ember kezébe kerül (*önmegváltás vagy szünergizmus*).

27. A bűn eljelentéktelenítése vagy a biblikus értelemben vett bűn tagadása napjainkban a társadalomban és az egyházban különböző formákban jelenik meg, például abban a megállapításban, hogy a gyakorlott homoszexualitás sem nem bűn, sem nem betegség, hogy a pornográfia, a magzatelhajtás és az eutanázia nem elítélendő dolgok, és hogy a kábítószer-élvezet legálissá tétele csökkenti a bűnözést. „*Jaj azoknak, akik azt mondják, hogy a rossz jó, és a jó rossz, és akik azt állítják, hogy a sötétség világosság, és a világosság sötétség; azt állítják, hogy a keserű édes, és az édes keserű!*” (Ézs 5,20)

28. Az önmegváltás propagandája nyíltan vagy burkoltan jelenik meg a különböző „divatos teológiákban”. Így például a feminista „vér-teológiában”, amely az üdvösséget az asszonyoktól és a menstruációs vér erejétől várja, nem pedig Jézus Krisztustól. Vagy a „felszabadítási és forradalmi” teológiákban, amelyeknek reménysége a társadalmi csoportosulások ereje és a forradalmi harc. Vagy a „pszichoteológiában”, amely a gyógyulást emberi erőtől és megfelelő technikáktól reméli, amelyek az önmegvalósítást szolgálják.

29. Pedig ma sincs „*üdvösség senki másban, mert nem is adatott az embereknek az ég alatt más név, amely által üdvözülhetnek*”, mint az Úr Jézus Krisztus neve (ApCsel 4,12).

Idegen szellemek behatolása az egyházba

30. Minél jobban alkalmazkodik az egyház a korszellemhez, annál nagyobb a veszedelme annak, hogy nem csak *Isten Lelkét üzik ki az egyház központjából*, hanem *idegen szellemeket engednek be a hátsó ajtón*.

31. Ezek az idegen szellemek uralkodnak *e világ ideológiáiban és vallásaiban* (Ef 6,12).

32. Ha azt állítják, hogy az idegen szellemek azonosak Isten Lelkével, úgy ez megmutatja, milyen nagy korunk sötétsége (Róm 1,19–23). Mert igaz: „*...amit a pogányok áldoznak, azt ördögöknek (démonoknak) áldozzák, és nem Istennek.*” (1Kor 10,20)

33. Ha felekezeti ima-összejöveteleken újra meg újra „Assisi szelleméért” könyörögnek (vagyis a vallások 1986-ban Assisiben tartott „békeimádságának” szelleméért), akkor az összejövetelek szervezői hallgassanak erre az igére: „*Én vagyok az Úr; a te Istened (...). Ne legyen más istened rajtam kívül!*” (2Móz 20,2–3)

Az egyház szekularizációja (elvilágiasodása)

34. Sokan – köztük politikusok is – várják az egyház Biblián alapuló világos üzenetét.

35. De minél „modernebb” és a világ felé minél nyíltabb kíván lenni az egyház, annál inkább fenyegeti az a veszély, hogy *elfeledkezik a saját szaváról*, amellyel tartozik a messzemenően ateista és elbizonytalanodott társadalomnak.

36. Az az egyház, amely alkalmazkodik az idő szellemiségéhez és a jobboldali vagy a baloldali politika napi jelszavaihoz, nem tud immár pozitív befolyással lenni a világra, hanem elsodorja a világ. Az elvilágiasodás áldozata lesz, és *önmagát fölöslegessé teszi*.

37. Ebből az egyetlen *kivezető út: bűnbánatot tartani, újra Isten igéjére figyelni, és ezt hirdetni* a világnak szóval és tettel.

A hívők magatartása a jelen ítélettel szemben

38. Önmagában az a tény, hogy a mai egyházban hiányzik az erő és az egyértelműség a biblikus tanítás és életvitel terén, már Isten ítélete (1Pt 4,17), és annak következménye, hogy az egyház az utolsó időkben elszakad az üdvözítő hittől (Mt 24,12; 2Thessz 2,3).

39. Az egyház, amely egyre inkább paráznává lesz, egyre hasonlabb lesz a világhoz, és elegyíti a pogány isteneket a Biblia Istenével. Anyagi gazdagságra, hatalomra és világi elismerésre törekszik. Kevésre becsüli Isten parancsolatait és a Jézus Krisztus által való megváltatást, és egyre inkább szorongatja az igazi hívőket (Jel 17,18).

40. Mindennek ellenére az ige felhívja a hívőket, hogy továbbra is higgyenek, szeressenek és reménykedjenek, valamint imádkozzanak azokért, akik szidalmazták és üldözik őket (Mt 5,44), hogy azok is eljussanak a megtéréshez.

41. Mindenekelőtt pedig felhívja a hívőket, hogy *maradjanak hűségesek* Urukhoz és Megváltójukhoz, Jézus Krisztushoz, és *álljanak ellent minden elegedésnek* és elvilágiasodásnak. Hívjanak az Úr Jézus követésére annyi embert, amennyit csak lehet: „*Menjete el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet.*” (Mt 28,19)

Ragaszkodás a missziói megbízatáshoz

42. A hitetés párhuzamosan halad a missziói megbízatással, és ez csak akkor ér véget, amikor az Úr Jézus Krisztus eljön hatalommal és dicsőséggel (Mt 24,14). A sokféle félrevezetésre a hívők pozitív válasza a misszió (azaz a hitetleneknek Jézus Krisztushoz való megtérése).

43. A misszió jelenti az egyház lélegzetvételét. Misszió nélkül az egyház meghal. Csak két lehetőség létezik: „*misszió vagy halál.*” (Otto Riecker)

44. Ha az egyház a maga egészében nem tudja vagy nem akarja többé tudomásul venni missziói megbízatását, akkor az egyes hívők megbízatása az, hogy *bibliahű, szabad missziói szervezetek* alapításával vagy támogatásával végezzék ezt a szolgálatot.

45. Bibliahű missziói szervezetek által új gyülekezetek és egyházak keletkezhetnek, amelyek adott esetben helyettesítik azokat az egyházakat, amelyek elszakadtak a keresztyén hittől.

Az egyházból való kilépés kérdése

46. Minden egyes hívőnek meg kell vizsgálnia, hogy a Biblia tanításának megfelelő-e az a közösség vagy egyház, amelynek tagja, Isten ígéjének alapján áll-e vagy sem.

47. Ahol az ígétől való eltávolodást és visszaéléseket tapasztal, ott ezt nyíltan a gyülekezet elé kell tárnia. Ha súlyosan visszás állapotokról van szó, és azokat többszöri tiltakozás ellenére sem szüntetik meg, akkor választania kell: vagy vállalja a szenvedést, vagy pedig kilép az egyházból. De ameddig csak lehetséges, nem kilépnie, hanem „*fellépnie*” kell.

48. A visszás állapotok oly mértékűek lehetnek, hogy a hívő számára lelkiismereti okokból és a Jézus Krisztus iránti engedelmségből *elkerülhetetlenné válik* a kilépés. Ezt kell tennie akkor, ha az egyház egésze nemcsak hogy elfogadja, hanem *törvényévé teszi a tévtanítást és a bűnt.*

49. Ha a hívő ember kilép egy olyan egyházból, amely alapszabályaiban és életvitelében nagyon messzire eltávolodott a Szentírástól, akkor bizonyos lehet abban, hogy *nem* Jézus Krisztus egyházából vált ki, hanem egy olyan intézményből, amely jogtalanul nevezi magát „*egyház*”-nak.
50. Az igazi egyház, amely szintén nem tökéletes, de amelynek tagjai Jézus Krisztus ereje által és a Biblia tanítása alapján akarnak élni, továbbra is létezik ezen az intézményen *kívül*, csak éppen új formát keres közösségi életének felépítésére. Csak ez utóbbira érvényes: „*...a pokol kapui sem fognak diadalmaskodni rajta*” (Mt 16,18).

Az egyház reformációjának alapjai

51. Legyen a hívő bármelyik egyházban, minden egyháznak szüksége van reformációra a szellemi megújulás értelmében. Ez csak az *egyénekben kezdődhet* meg: személyes vétjük és alkalmatlanságuk felismerése és Jézus Krisztus kegyelmében és hatalmában való bizalom által.

52. *Egyedül Jézus Krisztus* az Úr, nem más urak, vallásalapítók vagy ideológusok.

53. *Egyedül Istennek* a Bibliában lefektetett ígéje érvényesüljön, semmiféle más szöveg, kijelentési forrás vagy ideológia.

54. *Egyedül Isten kegyelméből és hit által igazulunk meg.* Nem önmegváltó technikák és reinkarnációs elképzelések által vagy olyan bűnös kísérletekkel, amelyek Isten eljövendő országának üdvösséges állapotát, a világbékebirodalmat rajongó várakozással és emberi erővel előre meg akarják valósítani.

55. Jézus Krisztus, ahogyan arról a Szentírás nekünk tanúságot tesz, Istennek egyetlen Igéje, akire hallgatnunk kell, akiben bízunk kell mind életünkben, mind halálunkban, és akinek engedelmeskednünk kell. „*Elutasítjuk azt a tévtanítást, amely szerint az egyház ígehirdetésének forrásaként Isten egyedüli Igéje mellett el kellene ismerni más eseményeket, erőket, személyeket és*

igazságokat Isten kijelentésének” (az 1934-es Barmeni teológiai nyilatkozat I. cikkelye).

Igazi és hamis egység

56. A lelki megújulás értelmében történő igazi reformáció számos egyén bűnbánatán és megváltozásán keresztül lélekben új közösséghez vezet el, amely eleinte láthatatlan, de egyre inkább láthatóvá válik.

57. A hívők szétszakadása sok egymással harcoló csoportra és csoportocskára engedetlenség Istennel szemben, szégyenteljes dolog a világ előtt és a missziói megbízatás megbénítása (Jn 17,20–21). Nem legyőzhetetlen azonban ez az akadály, ha a hívők szem előtt tartják az evangélium központi igazságát, a bűnösök egyedül kegyelemből, hit által való megigazulását, és felfedezik az *alapvető dolgokban való egységüket*: a lényeges dolgokban egység, a lényegtelen dolgokban szabadság és mindenek fölött a szeretet.

58. A hívőknek a bűnbánat által munkált egysége azonban nem a bibliai igazság kárára, hanem a *Krisztus igazságában megvalósuló egység* (Jn 14,6; 17,11; Ef 2,14).

59. Az igazi egység csak azokat foglalja magában, akik hisznek Jézus Krisztusban, akik az ő szavát igazságként megtartják, akik a világban vannak, de nem a világból valók (Jn 17). A hamis egység azonban magában foglalja az egész emberiséget, „*paráználkodik*” vala-mennyi ideológiával, vallással és megkülönböztetéssel, megfélemlítéssel, és végül erőszakkal üldözi mindazokat, akik hűségesek maradnak az Úr Jézushoz mint egyetlen Urukhoz, Megváltójukhoz és a Békesség Fejedelméhez (Jel 13 és 17–18).

60. Az igazi egységet Isten ajándékozza valamennyi népnek evangelizálás és misszionálás által, az üdvözítő hitre és a Jézus Krisztusnak átadott életre való világos felhívás által (Mt 28,18–20; Jn 17,20–21). A hamis egység megkerüli a megtérésre szólító eme felhívást azáltal, hogy politikai problémákat és a magát autonómnak tartó emberiség önmegváltási kísérleteit helyezi előtérbe, egy Isten nélküli emberiséget, amely nem fogadta el „*az igazság szeretetét üdvösségére*”. Ez az Antikrisztus személyében csúcspontba ér, aki „*beül az Isten templomába is, azt állítva magáról, hogy ő isten*” (2Tessz 2,4.10).

61. Az igazi egység nem tűri meg a tévtanítást (Gal 1,6–10; 2Jn 9–11; Júd 3–4). A hamis egység megtűri a tévtanítást, sőt előmozdítja azt az ideológiák keveredése miatt.

A teológia megújulása

62. A reformációhoz mint szellemi megújuláshoz szükséges a teológia megújulása.

63. A teológia csak akkor újulhat meg, ha a teológiai oktatásban *újra komolyan veszik azt, hogy a Biblia Isten ígéje, és az emberi értelme alázatosan és tisztelettel alája rendelik.*

64. A Biblián alapuló képzés, *bibliahű intézetek és intézmények* alapítása és elismerése (iskolák, bibliaiskolák, főiskolák, szemináriumok stb.) rendkívül fontos.

Az egyházi fegyelem gyakorlása

65. A teológiában és az egyházakban sok problémát okoz az a tény, hogy számos helyen nem gyakorolják az egyházi fegyelmet.

66. Az egyházi fegyelem magában foglalja annak a személynek a megbüntetését vagy kizárását, aki nyilvánvalóan bibliaellenes tanítást vagy életmódot hoz be a gyülekezetekbe (1Kor 5; 2Jn 9–11).

67. A hathatós egyházi fegyelem *az egyházi hierarchia*

minden rétegét érinti, tehát nem tehet különbséget a gyülekezet vénei és az egyházak vezetői között sem, amennyiben tévtanokat vallanak, illetve támogatnak, vagy bűnben élnek.

68. Mert „egy kicsiny kovász az egész tésztát megkeleszti” (1Kor 5,6), és még súlyosabb a helyzet, ha a „kovász” szerepében befolyásos személyekről van szó.

Az egyes hívők megbízatása

69. Minden egyes hívőnek be kell töltenie az „általános papság” tisztét (1Pt 2,5). Ez azt jelenti: megbízatását mint keresztyén ember a Szentírás alapján gyakorolja a tanítás és az élet területén.

70. Mindehhez járul az a megbízatás, hogy *ellene álljanak* a korszellemnek, és *ne hallgassanak* bibliaellenes folyamatok esetén. „Nem erőszakkal, hanem az igével harcolunk” (Luther Márton).

71. Minden egyes hívő ember tartson kapcsolatot Istennel naponta *bibliaolvasás* és *imádság* által, így nyerjen erőt és útbaigazítást.

72. Hirdesse az Úr Jézus Krisztusról szóló üzenetet a Biblia szerint, abból semmit el nem véve, és ahhoz semmit hozzá nem téve.

73. Vegye komolyan a Bibliát erkölcsi és a korszellemnek ellentmondó kijelentéseiben, és éljen azok szerint.

74. Munkálkodjék ébresztő, misszionáló gyülekezetépítésen.

75. Álljon az egyház olyan munkásai, például a lelkipásztorok mögött, akiknek problémáik támadtak az egyházi vezetőkkel bibliahű, ébresztő igehirdetésük miatt, s ezért elszigetelték vagy elbocsátották őket.

76. Ne támogasson anyagilag olyan szervezetet, amely evangéliumellenes célt szolgál (például a feminista szervezeteket, a szórakoztató köröket, szünetista összejöveteleket és ezekhez hasonlókat).

77. Működjék közre bibliahű szervezeteknél, eseményeknél, összejöveteleknél, iskoláknál, tájékoztató eszközöknél, illetve látogassa azokat.

Az egyház megbízatása

78. Az egyház feladata, hogy egyedül és kizárólag a Biblia mint *Isten igéje szerint tájékozzódjék*, és elutasítson minden bibliaellenes tanítást, hogy *világos tájékozódást nyújthasson* az egyéneknek és a társadalomnak.

79. Hivatva van arra, hogy nagyobb lehetőséget nyújtson a misszionáló gyülekezetépítésnek, mint ahogy ez sok helyen történik.

80. Fogadjon be biblia- és hitvalláshű munkatársakat, biztosítson számukra élet- és munkálkodási lehetőséget, ne fenyegetse őket szankciókkal vagy kizárással.

81. Ne rendezzen kényszergyűjtéseket olyan rendezvények érdekében, amelyeket a bibliahívő keresztyén nem támogathat jó lelkiismerettel.

82. Az *erkölcsi kérdésekre* adjon *világos válaszokat*, amelyek egybehangzanak a Szentírással, és nem mondanak ellent neki. Például a házasság, a család, a magzatelhajtás, az eutanázia és a homoszexualitás kérdésében.

Az állam és a társadalom megbízatása

83. Az állam nem azonos az egyházzal (Jn 18,36), mégis az állam hasznára és áldására szolgálhat, ha figyelembe vesz *alapvető bibliai mértékeket*, amelyeket voltaképpen az egyháznak kellene közvetítenie a számára (ami sajnos egyre kevesebb államban történik meg).

84. Az ilyen alapvető bibliai mértékek kiváltképpen a *Tízparancsolatban* találhatók meg (2Móz 20,2–17): Isten és

a szülők tisztelete, az ünnepnapok megszentelése, a gyilkosság, házasságtörés, lopás, rágalmozás, idegen tulajdon kívánásának tilalma.

85. Ha ezeket az alapelveket már *nem veszik komolyan*, akkor kikerülhetetlen a *káosz és az anarchia*.

86. Bizonyos társadalmi csoportosulások és pártok számos államban előmozdítják a káoszt és az anarchiát azzal, hogy harcolnak – nyíltan vagy titokban – a Tízparancsolatban lefektetett alapvető isteni igazságok ellen.

87. A Szentírás a következőképpen jellemzi az ilyen embereket: „*Azt pedig tudd meg, hogy az utolsó napokban nehéz idők jönnek. Az emberek ugyanis önzők, pénzsóvárak lesznek, dicsekvők, gőgösek, istenkáromlók, szüleikkel szemben engedetlenek, hálátlanok, szentségtelenek, szeretetlenek, kérlelhetetlenek, rágalmozók, mértéktelenek, féktelenek, jóra nem hajlandók, árulók, vakmerők, felfuvalkodottak, akik inkább az élvezeteket szeretik, mint az Istent. Az ilyenek a kegyesség látszatát megőrzik ugyan, de annak az erejét megtagadják.(...) Ezek mindig tanulnak, de az igazságot soha nem ismerik meg.*” (2Tim 3,1–7)

88. Számos országban már ilyen emberek – a „törvénytípró” előfutárai (2Thessz 2,3) – kezében van a hatalom, vagy pedig közel vannak hozzá. Egyre nagyobb lesz a befolyásuk a politikai életre, a jogszolgáltatásra, a tömegtájékoztató eszközökre, főiskolákra, iskolákra és az egyházakra.

89. Ezért fel kell szólítani a politikusokat, jogászokat, újságírókat, tanárokat, egyházi tisztségviselőket és mindenféle hivatású embereket, hogy álljanak ellen Isten parancsolatai ilyen aláaknázásának, biblikus-keresztyén értelemben vett imádság és munka által.

Előretétekintés

90. Az egyház és a társadalom jelenlegi fejlődési iránya ki van jelölve a Bibliában.

91. Az előttünk álló korszakban a világ fölött a sátáni Antikrisztus fog uralkodni.

92. Az Úr Jézus Krisztus azonban visszatér hatalommal és dicsőséggel, és véget vet „*a törvénytíprónak, a kárhozat fiának*” (2Thessz 2,3).

93. Mivel senki nem tudja, mikor jön vissza az Úr Jézus, ezért munkálkodnunk kell, amíg „nappal” van.

94. Jézus Krisztus értünk való kereszthaláláért hálából munkálkodunk érte és egyháza építésén, iránta való szeretetből, abban a bizonyosságban, hogy övé a győzelem.

95. „*Az Isten által vetett szilárd alap azonban megáll, amelynek a pecsétje ez: »Ismeri az Úr az övéit, és hagyja el a gonoszt mindenki, aki az Úr nevét vallja!«*” (2Tim 2,19) Amen.

A fenti felhívást a *Christen für die Wahrheit (Keresztyének az igazságért)* szervezet bocsátotta ki és jelentette meg sok nyelven, hogy tekintettel (elsősorban) a németországi protestáns egyházak helyzetére bűnbánatra és megtérésre hívja azokat.

A szerző honlapja:

<http://www.l-gassmann.de/index.php>

Megjelent (többek között) a HÍD c. evangélikus missziói magazin 2010. évi I. számának 27-31. oldalain (<http://misszio.lutheran.hu>)